

РЕШЕНИЕ

№ 3841

гр. С., 18.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 114 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **КОНСТАНТИН Н. ПОПОВ**

при участието на секретаря **ВАЛЕРИЯ Н. ВАСИЛЕВА** като разгледа докладваното от **КОНСТАНТИН Н. ПОПОВ** Административно наказателно дело № 20211110208865 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на М. К., с ЛНЧ ***** против Наказателно постановление № 309/28.05.2021 г., издадено от Й. Л. А., на длъжност началник на отдел „Миграция” при СДВР, с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) на жалбоподателката е наложена глоба в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл. 34 от ЗЧРБ.

С жалбата се иска цялостна отмяна на процесното НП като неправилно и незаконосъобразно, издадено при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие на материалния закон. В допълнение се твърди, че е на лице приложение на чл.28 от ЗАНН.

В съдебно заседание жалбоподателката М. К., редовно призована, се явява и представлява сама. Заявява, че разбира български език писмено и говоримо и не желае назначаването на преводач. Тя поддържа жалбата и моли

на изложените в нея основания оспореното НП да бъде отменено.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител в съдебно заседание. Взема становище по жалбата чрез подадените от процесуалния □ представител юрк. Н. П. писмени бележки, с които оспорва жалбата и моли съда да потвърди атакуваното НП като правилно и законосъобразно. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и претендира присъждане на юрисконсултско такова.

От страна на въззиваемата страна се явява свидетел В. С. В., редовно призован, в качеството му на актосъставител.

След преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

На 21.05.2021 г., около 09:00 часа, жалбоподателката М. К. се явила на гише в отдел „Миграция” – СДВР, бул. „*****” № 48, гр. С., за да подаде молба във връзка с пребиваването □ в Република България, при което било установено, че същата пребивава в страната без разрешен срок на пребиваване, тъй като същият бил до 17.05.2021 г. Въз основа на установеното, свидетел В. С. В., на длъжност „младши полицейски инспектор”, съставил на жалбоподателката М. К. акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 309/21.05.2021 г. (бл. № 832780) за нарушение на чл. 34 от ЗЧРБ, който разяснил. Актът бил съставен в присъствието на един свидетел и на жалбоподателката, като бил подписан от последната с обяснение. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не постъпили писмени възражения. Въз основа на така съставения АУАН, на 28.05.2021 г. Й. Л. А., на длъжност началник на отдел „Миграция” при СДВР издал атакуваното НП № 309/28.05.2021 г., с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ наложил на М. К. административно наказание „глоба” в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл. 34 от ЗЧРБ. На 07.06.2021 г. процесното НП било връчено на жалбоподателката.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена след анализ на събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, а именно показанията на свидетеля В. В. (актосъставител), АУАН № 309/21.05.2021 г., НП № 309/28.05.2021 г., Заповед № 8121з-371/06.04.2020 г.; Заповед № 8121К-10800/ 23.11.2018 г.;

Справка за лице АИС“Български документи за самоличност“; Болничен лист; медицинска бележка с приложен превод на български език.

Съдебният състав извърши внимателна преценка на показанията на свидетеля В. В., и прецени, че показанията му са пълни, последователни и логични, без вътрешни противоречия, като в тях актосъставителят излага своите преки и непосредствени възприятия относно извършването на проверката, констатираното нарушение и съставянето на АУАН за него, т. е. показанията на същият се явяват източник на пряка доказателствена информация по случая и затова съдът ги кредитира изцяло.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законността, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

Жалбата се явява процесуално допустима и основателна – подадена е от легитимно лице (наказаното физическо лице), в рамките на срока за обжалване по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, и е насочена срещу обжалваем, т.е. подлежащ на съдебен контрол административнонаказателен акт.

В изпълнение на това свое правомощие съдът служебно констатира допуснати съществени процесуални нарушения, които в значителна степен са нарушили правото на защита на санкционираното лице и които не могат да бъдат отстранени в съдебната фаза на административнонаказателното производство.

Настоящият съдебен състав, след извършена служебна проверка по спазването на процесуалните правила относно компетентността на длъжностните лица, съставили, съответно издали двата процесуални документа (АУАН и НП), счете, че правилата за компетентност са спазени. В случая АУАН е съставен от компетентно длъжностно лице – свидетел В. В. - на длъжност „младши полицейски инспектор“ в отдел „Миграция“ към СДВР, упълномощен съгласно Заповед № № 8121з-371/06.04.2020 г. на

министъра на вътрешните работи да издава АУАН за нарушение на ЗЧРБ. Това съответства и на чл.53, ал.1 от ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата на чл. 53, ал.2 от ЗЧРБ наказателните постановления за нарушения на ЗЧРБ се издават от министърът на вътрешните работи и министърът на труда и социалната политика или определени от тях длъжностни лица В случая НП е издадено от началник на отдела, упълномощен със Заповед № № 8121з-371/06.04.2020 г. на министъра на вътрешните работи., т,е същото е издадено от компетентен орган.

По аргумент от чл. 42, т. 3, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН при съставянето на АУАН и издаването на НП актосъставителят и наказващият орган следва да посочат по ясен, еднозначен и безпротиворечив начин обстоятелствата по извършването на нарушението, включително датата и мястото на извършването му, неговото фактическо описание и правната му квалификация. По идентичен начин в АУАН и НП е описано нарушението. При извършената служебна проверка от съда, се установи, че неправилно АНО е формулирал нарушението, посочените обстоятелствата, при които нарушението е извършено, както и че не става ясно какъв е бил този „разрешен срок” и въз основа на какъв документ е бил разрешен този срок. В това число, съдът намира, че както в АУАН, така и в НП е следвало да бъде цитиран документът, въз основа на който чужденецът М. К. пребивава в Република България, както и срокът му на разрешение. Този пропуск не може да бъде саниран от приложената като писмено доказателство по делото справка за лице АИС“Български документи за самоличност“, с която се потвърждава обстоятелството, че жалбоподателката М. К. е имала разрешение за продължително пребиваване № 701140235 в Република България, валидно до 17.05.2021 г.

На следващо място, настоящият съдебен състав установява и несъответствие между фактическото описание на соченото нарушение и нормите, които се твърди да са нарушени. Установеното и отразено в АУАН и НП обстоятелство, че жалбоподателката М. К. пребивава без разрешен срок в България, не отговаря на съдържанието на разпоредбата, която се сочи да е нарушена – изпълнителното деяние, сочено от актосъставителя и наказващия орган, няма съответствие с вмененото задължение за чужденците по цитираната законова разпоредба. Буквалното тълкуване на съдържанието на

разпоредбата на чл. 34 от ЗЧРБ води до извода, че същата въвежда задължение за всеки чужденец да напусне страната до изтичане на срока за пребиваване, т. е. задължението е да се напусне страната до изтичане на срока за пребиваване, а не „пребиваване в нея без разрешен срок”. Когато чужденецът е останал в страната след изтичането на срока за пребиваване, той носи административнонаказателна отговорност по чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ. Следователно, въз основа на систематичното тълкуване на законовите разпоредби на чл. 34 и чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ, се извежда и изпълнителното деяние на това административно нарушение – чужденец, който не е напуснал страната до изтичане на срока за пребиваване и е останал в нея след този срок, ще осъществи състава на това административно нарушение. Иначе казано, изисква се осъществяване на деянието едновременно с бездействие (ненапускане на страната) и действие (оставане в страната след срока). Актосъставителят и наказващият орган обаче са отразили единствено второто, макар и погрешно и несъответно на законовата терминология („пребиваване” вместо „оставане”), като не са посочили първото, което е изключително важно, доколкото се поставя началото на противоправното бездействие на даден чужденец, който не изпълнява задължението за напускане на България до изтичане на срока му на пребиваване. Макар АНО правилно да е определил срока, в който е извършено нарушението, то са налице процесуални пречки за потвърждение на НП.

С оглед изложеното, съдът намира, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните норми, тъй като са нарушени разпоредбите на чл. 42, т. 3, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН, които изискват административното нарушение да бъде да бъде ясно и точно описано (фактически и правно), като по този начин е ограничено правото на защита на наказаното лице.

Съгласно Тълкувателно решение № 1/2007 г. по тълк. н. д. № 1/2007 г. на ОСНК – ВКС, когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, но административнонаказващият орган не ги е приложил, това е самостоятелно основание за отмяна на НП. При преценката си съдът следва да отчете характера и вида на засегнатите обществени отношения, както и степента на тяхното засягане и другите смекчаващи и отегчаващи. Налагането на административно наказание, дори и в минималния размер не

би отговорило на заложените в чл. 12 от ЗАНН цели, като именно за тази хипотеза е предвидена правомощието на АНО по чл. 28 от ЗАНН да не наказва нарушителя, а да го предупреди писмено. Видно от така установената фактическа обстановка жалбоподателката е извършила както от обективна, така и от субективна страна административно нарушение, но съдът намира, че степента на обществената опасност на нарушението е по-ниска от тази на типичните случаи на нарушения от този вид и приложение е трябвало да намери разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

Предвид горното, обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено като незаконосъобразно, издадено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 309/28.05.2021 г., издадено от Й. А., на длъжност началник отдел „Миграция” при СДВР, с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ на М. К. е наложена глоба в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл. 34 от ЗЧРБ.

Решението **ПОДЛЕЖИ** на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административен съд – С. - град в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____